

EU ȘI CERUL- ARMONIE TOMNATICĂ

NEGULEI ANA-MARIA
CLASA a VIII-a A

Afară plouă, ca în orice zi de toamnă, monotonă. Cerul plânge. Nu de suferință, ci de plictiseală. Totul e un șir vag de evenimente plănuite, totul e exact la fel ca și anul trecut, ca și acum doi ani, ca și acum o eternitate...

Vântul își făcea loc printre frunzulițele roșcate ale copacilor ce mărgineau alea parcului. Printre prundișul de pe alea strâmtă și sihastră pătrundeau sfioase, la început, stropi fini de simțăminte, veniți din văzduhul amortit și melancolic. Nori pufoși și seci plateau peste pleoapele cerului, făcându-l să se simtă stânjenit. Nu îi convenea că soarele, nebunul, a vrut să plece. Îi promisese că nu îl va mai părăsi în toamnă, anotimpul codrilor ce suspină cu foițe morcovii, roșcovane și şușotesc rareori cu câte una verzulie, stârnind invidia celorlalți copaci. Dar, totuși, simțea că putea să îndure această tragică despărțire, doar pentru că putea admira suferințele copacilor- covorul cromatic de sentimente, ce se amesteca cu frunzele doborâte sau în plină cădere.

Clipesc, în timp ce pupila-mi ochilor este atinsă de câteva lacrimi calde ale prietenului meu, cerul. O lacrimă de-a mea se îmbină cu o lacrimă de-a lui, alta de-a lui, cu una de-a mea. Parcă eu și cerul ne completam unul pe altul – el, sigur, plângând cu stelele-i și luna străvezie, iar eu – tot pustnică, lăcrimam pe-o bancă dintr-un parc.

Copacii păreau că duc niște convorbiri indirecte cu șuieratul vântului, ba certându-se, ba împăcându-se, atunci când muzica frunzelor se opera. Aerul parcă a prins o tentă chihlimbarie, iar mirosul de ploaie se amesteca încetșor cu o mireasmă înfundată de ambră. Frigul se accentuează, în timp ce simt cum cerul începe să se bucure. Lacul ce ușor picura din pleoapele-i înfumurate s-a oprit din curs, în timp ce un șirag de frunzulițe pierdute alunecau pe poteca pătată alocuri de băltoace micuțe de mâl. Soarele se strofoca să străpungă cu razele-i frigul, pentru a-l ferici pe cer. Vedeam cum, acolo, se ducea o luptă crâncenă între un fulger de lumină caldă și un nor smântâniu. Lupta era aproape la fel de crâncenă precum cea a frunzelor cu vântul.

În final, raza năstrușnică de soare rupe norul în două, luminând frunzele copacilor. Fiecare frunză semăna cu un vitaliu unicolor, o paletă variată de culori autumnale fiind regăsită în jur, oriunde ochii-ți voiau să privească.

Simt că toamna îmi descria sufletul ca un cvintet de culori care se combină într-un vârtej de șoapte. Acesta este anotimpul meu, îmi spun, apoi mă ridic de pe bancă, inima rupându-și cu greu cusătura dintre ea și priveliștea pe care a admirat-o ceva vreme.

„Plec, toamnă, plec, te las aici...” , spun privind pentru ultima oară în urmă, apoi îmi văd de drumul meu...